

ЗА СМИРЕНИЕТО

е нозете на
апостолите

Старецът каза: “Смирението се придобива с борба. Когато познаеш самия себе си, тогава ще придобиеш смирение, което ще стане твое състояние. Защото в противен случай можеш да се смириш за една минута, но твоят помисъл ще ти каже, че представляваш нещо, когато в действителност си нищо. И така ще се бориш до самия час на смъртта. Ако смъртта те завари с мисълта, че си нищо, Бог ще проговори. Но ако в часа на смъртта помисълът ти казва, че си нещо, и ти не си забелязал това, всичките ти усилия ще бъдат изгубени.”

Старецът каза: “Човек трябва да остави логиката. Например да си кажа: сега съм монах, а можеше да бъда животно. Но Бог не ме създаде животно, направи ме човек и ме е призва с лична покана в ангелския чин; а аз какво съм направил? Той е направил толкова много за мене, а можеше да ме създаде жаба, скорпион или костенурка. Но Той ме направи човек. Тези мисли смиряват. Трябва да отвърщаме с благодарност на това, което ни е дал Бог.”

Старецът каза: “За да преуспее човек духовно, са нужни предпоставки. Да има смирение, любов и чисто сърце. Когато има смирение, има Божествен магнит, който задържа Божиата благодат. Погледнете смирените: на тях им се дава благодат. Така е наредено.”

Много църковни хора с лека ръка осъждат другите, а би трябвало да ги обичат и да ги поставят по-високо от себе си. Отец Паисий винаги казваше, че един грешник в очите на хората може да бъде светец пред Бога. Той казваше: “Някой престъпник може вече да е дал отговор пред Бога за греховете си, а някой монах например – да не е. Трябва да смятаме престъпника за по-добър от нас. Смирението и любовта вървят заедно. Трябва да болеем за другия и да се молим от сърце. Духовният човек смята за благодеение това, че не се намира в по-лошо положение от другите. Той се топи вътрешно, чувства Божиите благодеения и благодет, и се моли, и със сълзи умолява Бога да помогне на всички хора, които вижда като по-добри от него. Неговото смирение става вече състояние на душата му и той живее в действителността.”

По отношение на това, по кой път можем да напреднем духовно, старецът каза: “Аз съм за подвижничеството и разбира се, съм проверил това върху себе си. Но се убедих, че най-големият подвиг е, човек да придобие смирение и любов, нещо, за което не е нужно да прави поклони или други външни подвизи. Това е лесно и за мъжете, и за жените, а и за децата. Трябва да даваме предимство на душевното, а не на външното, защото външното може да породи лъжливи усещания.”

Много християни се отдават на някакъв подвиг, за да се очистят от страстите. Обикновено спазват пост, правят поклони, ходят на църква, но не напредват духовно и не постигат очистване. По отношение на това старецът казваше: “Нека размислим, защото има и друг подвиг. Телесният подвиг – дори някой да го увеличи, няма да преуспее в пълнота. Може само да увеличи превъзнасянето, че прави нещо. Ето защо е необходимо да насочи мерника си към превъзнасянето и да стреля по него. Тогава може с голяма лекота да постигне много. Мисля, че това не е голям подвиг. И малкото дете, което не може да се подвизава, може да съкруши дявола със смирение. Наистина, дяволът е много силен, но и много гнил. Той може да повали и гигант, но може да бъде победен и от малко дете.”

Старецът каза: “Над всеки подвиг трябва да бъде смирението. Ако не се смириш, влиза в сила духовният закон: всеки, който се превъзнася, ще бъде унижен. Когато опознаем себе си, смирението идва по естествен начин и става състояние на човека. Ако не познаваме себе си, ще играем не по правилата, и дяволът ще ни подхвърли мисълта, че сме нещо. Но нека разберем, че сме нищо. Нека повтаряме до самия час на смъртта: днес ни има, утре ни няма.”

Автор: Дионисий Тацис

Източник: Да превърнеш чуждата болка в своя